

Аз споменах по-горе, че малкото описани българи, изключая братът и сестрата Петрашеви и тяхната слугиня, нямат имена. Дори хазиянът на поручик Бенц „един суров и прост български свещеник, роден в робските години на отечеството, преживял въстания, кланета и войни, като дъб оцелял“⁸ и той няма име. Но има невероятно лошо мнение за госпожица Петрашева. Той се изказва по следния начин: „Тая жена е дявол с ангелско лице... Пазете се!“⁹.

Създаден е един особен фон от българска действителност, сгради, улици, хора, стоящи някак далече от действието, живот без движение, което още повече засилва камерността на станалото, където го има.

Дори малкото име на поручик Бенц - Айтел, рядко се появява.

Някак неусетно, след агитация, която не чуваме, и причини, които не разбираме, стигаме до известното нам Владайско въстание. Авторът го характеризира като бунт на „възмутени дрипльовци“¹⁰. Какво ли биха казали симпатизантите на определени политически среди сега. А и този паметник в дефилето.

Тука вече става ясно защо Кръстьо Куюмджиев не иска да отдели толкова внимание на този роман. Андерсон, с две германски оръдия и Петрашев с един картечен взвод ликвидират опасността за София. Раняването на Петрашев от дезертърите при тези сражения е един момент, за който само се споменава.

Димов описва последните дни на Бенц, състоянието му, което сравнява с това на един немски ботаник в Камерун, ухапан от смъртоносна змия и знаещ, че не му остава много време да живее¹¹.

Не знаещ какво да прави, Бенц, все пак обсебен от любовта си към Елена Петрашева, независимо, че вече я определя като „тъпа“, напуска последния немски влак, превозващ отстъпващи немски части и се връща в София, за да се срещне с Елена. Но успява да разбере за започващата ѝ нова любов с френския капитан Лафарж. Да живеят победителите!

В този роман на Димов мъжете имат и морал, и гордост, повече чест, отколкото е нужно, за да оцелеят при контактите си с Елена Петрашева.

И докато Лафарж обещава да уреди паспорт за Бенц, за да напусне България, Елена Петрашева предава поручик Бенц на френското разузнаване и той бива убит. Бенц „бе чужд на мисълта да се предаде на французите и въпреки всичко оставаше германец“¹². Зуавите (френските колониални войници) го застрелват.